

[Ministeren for skatter og afgifter.]

ved underholdsbidrag o. lign. og ved legat og gave foreslås gjort til særskilt indkomst.

Omvendt skal hustruens præmie og indskud til pensionsordninger og livsforsikringer og til indekstrakter fradrages i hustruens særskilte indkomst. Også her er det efter de gældende regler en betingelse, at en arbejdsgiver yder eller har ydet bidrag til ordningen. Hustruen skal endvidere selv have fradrag for udgifter til kapitalforsikring, sygeforsikring og andre udgifter, der er omfattet af 3.000 kr.'s fradraget. Ægtefællerne kan dog tilsammen højst fradrage 3.000 kr. Endelig skal hustruen selv have fradrag for udgifter til udredelse af underholdsbidrag og lignende ydelser.

Overstiger fradraget den gifte kvindes særskilte indkomst, overføres underskuddet til fradrag i mandens indkomst. For de ægtefæller, hvor hustruen ikke har nogen særskilt indkomst, er det foreslået, at hendes mand skal foretage fradraget i sin indkomst, således at hustruen som hidtil kan nøjes med at indsende 0-erklæring.

De foreslåede ændringer skal have virkning fra indkomståret 1976. Ændringerne vil dog ikke kunne indgå i den automatiske forskudsregistrering for 1976. Ønsker et ægtepar de nye regler anvendt ved denne forskudsregistrering, må de derfor rette henvendelse herom til skattemyndighederne.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til folketingets hurtige og villige behandling.

Jeg skal endvidere tillade mig for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om ændring af lov om indkomstbeskatning af aktieselskaber m. v.*

Med henblik på at lette finansieringen af den langfristede kreditgivning i forbindelse med dansk eksport har Danmarks Nationalbank sammen med Den Danske Bankforening og Danmarks Sparekasseforening oprettet „Dansk Eksportfinansieringsfond“.

Hensigten med fonden er, at finansieringen af dansk eksport skal kunne ske på vilkår, som svarer til vilkårene i en række andre lande. Det er tanken, at den finansiering af langfristede eksportkreditter, der hidtil har været mulig igennem Nationalbankens genbelåningsordning, skal overgå til fonden.

Den tidligere regering har givet tilslut-

ning til fondens oprettelse, og der regnes med, at fonden kan påbegynde sin virksomhed fra den 1. april 1975.

Genbelåning i Nationalbanken af langfristede eksportkreditter har ikke hidtil været belastet af skatter og afgifter, idet Nationalbanken efter loven om Danmarks Nationalbank er fritaget herfor.

Man finder det hensigtsmæssigt, at finansieringen af dansk eksport heller ikke fremtidig belastes af skatter og afgifter, og der stilles derfor forslag om skattefrihed for den nydannede eksportfinansieringsfond.

Der vil blive søgt hjemmel til fritagelse for stempelafgift ved en tekstanmærkning til finansloven.

Der stilles endvidere forslag om ændrede regler om mandtalsoptagelse for selskaber.

Hidtil har kommunerne hvert år haft pligt til at udarbejde fortegnelser over skattepligtige selskaber, og fortegnelsernes rigtighed er derefter blevet kontrolleret af skatterådene og af statens ligningsdirektorat. Dobbeltarbejde i et vist omfang har herved ikke kunnet undgås.

Nogle foretagne undersøgelser tyder på, at det vil være muligt at forenkle disse forretningsgange, hvis lovreglerne bliver mindre stramme end nu. Det stillede ændringsforslag tager derfor sigte på at få tilvejebragt mulighed for en sådan forenkling.

Tilbagebetaling af for meget erlagt selskabsskat er hidtil blevet forrentet efter statsskattelovens regler med 5 pct. p.a.

Efter at renteopgørelsen ved tilbagebetaling af for meget erlagt skat efter kildeskatteovens regler er fastsat til 1 pct. pr. måned, findes det rimeligt, at rentegodtgørelsen ved tilbagebetaling af selskabsskat også ydes med 1 pct. pr. påbegyndt måned, og der stilles derfor forslag herom.

Endelig foreslås der mindre redaktionelle ændringer af selskabsskatteoven, der er en følge af lov for Grønland om kommuneskat og loven om realkreditinstitutter.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale det fremsatte lovforslag til villig og hurtig behandling i det høje ting.

Undervisningsministeren (Ritt Bjerregaard):

Hermed har jeg den ære for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om atomanlæg m. v.*

Som det formentlig vil erindres, besluttedes det efter fremsættelsen i januar 1974

[Undervisningsministeren.]

af det af justitsministeriet udarbejdede forslag til en revision af den gældende lov om nukleare anlæg fra 1962 at dele behandlingen af lovforslaget i to dele, således at folketingets retsudvalg skulle tage sig af forslaget for så vidt angår erstatning for atomskader, medens folketingets forskningsudvalg skulle behandle forslaget med henblik på godkendelse af atomanlæg.

Erstatningsbestemmelserne blev vedtaget af folketinget i juni 1974, jeg henviser her til lov om erstatning for atomskader (nukleare skader) nr. 332 af 19. juni 1974. Imidlertid var den daværende regering af den opfattelse, at en ny lovgivning om bygning og drift af nukleare anlæg og de dermed hørende sikkerhedsforhold burde ses i nær sammenhæng med regeringens øvrige energipolitiske overvejelser og derfor burde afvænte fremsættelsen af det påtænkte forslag til lov om el-forsyning. Forskningsudvalgets behandling af godkendelsesbestemmelserne for nukleare anlæg blev derpå sat i bero. Det lovforslag som hermed fremlægges, er en videreførelse og en udbygning af de gældende bestemmelser og af de tanker, man gjorde sig under den tidligere behandling af en godkendelseslovgivning for nukleare anlæg; jeg kan i øvrigt her forny den erklæring, som den tidligere regering afgav over for forskningsudvalget, hvorefter der ikke vil blive givet tilladelse til opførelse af atomkraftværker, før en ny lov herom er vedtaget.

I de til lovforslaget knyttede bemærkninger er nærmere redegjort for de synspunkter, der ligger til grund for loven, og for de hensyn, som de enkelte paragraffer skal tilgodese. Jeg skal derfor her kun trække nogle hovedlinier op.

Lovforslaget skal afløse de godkendelsesbestemmelser, der findes i den tidligere nævnte lov fra 1962 om nukleare anlæg samt nogle dermed sammenhængende bestemmelser i en bekendtgørelse fra 1963; ligesom disse gør den nye lov etablering af nukleare anlæg afhængig af tilladelse, der naturligvis ikke gives, hvis det skønnes at stride mod sikkerheden eller andre væsentlige, almene interesser. I modsætning til tidligere, hvor tilladelsen alene blev givet af undervisningsministeren, fastslås imidlertid nu, at undervisningsministeren kun kan tillade placering

af et nukleart reaktoranlæg — et atomkraftanlæg — med tilslutning fra folketinget, hvilket tænkes at ske i form af en egentlig folketingsbeslutning. Til brug ved denne beslutning vil der for tinget foreligge en lang række oplysninger om nuklear sikkerhed og om planlægningsmæssige, fredningsmæssige og miljømæssige forhold. De næste led i proceduren, d. v. s. tilladelse til bygning og drift af et nukleart reaktoranlæg samt til placering, bygning og drift af alle andre anlæg, der omfattes af lovforslaget, skal undervisningsministeren, forinden tilladelse kan gives, have forhandlet med folketingets energipolitiske udvalg. Udvalget vil naturligvis have adgang til alle relevante oplysninger inden for de før nævnte områder. Jeg skal her minde om, at behandlingen af godkendelsesbestemmelser for nukleare anlæg med folketingsbeslutning af 16. maj 1974 blev overført fra forskningsudvalget til det energipolitiske udvalg, der således vil få at gøre med behandlingen af dette lovforslag og sammen med folketinget i det hele komme til at indtage en central stilling og øve en afgørende indflydelse på spørgsmålet om eventuelle tilladelser i henhold til loven.

En anden væsentlig nydannelse i lovforslaget er, at der ved beslutning i medfør af denne lov om placering af et nukleart reaktoranlæg også gøres op med anlæggets forhold til de love vedrørende miljøbeskyttelse, planlægning og naturfredning, der henhører under miljøministeriets ressortområde. De hensyn, der varetages i disse love, er især væsentlige ved valget af en plads og bør være oplyst inden folketinget træffer beslutning om placering af et nukleart reaktoranlæg. I forslaget foreslås det derfor, dels at give miljøministeren mulighed for at fravige regler af proceduremæssig karakter i forbindelse med tilvejebringelsen af materiale til brug for folketingets bedømmelse af en bestemt plads, dels foreslås det, at miljøministeren meddeler alle tilladelser m. v., der i medfør af de nævnte miljø- og planlove er nødvendige til etableringen og driften af et af folketinget tilladt anlæg. Bestemmelsen herom i lovforslaget er en konsekvens af, at folketinget ved sin beslutning har givet tilslutning til placeringen af anlægget. Jeg kan i øvrigt henvise til bemærkningerne til § 10 og til bilag 4, hvor der redegøres for bestemmelsen og dennes konsekvenser. Jeg vil dog gerne

[Undervisningsministeren.]

her fremhæve, at miljøministeren vil lægge stor vægt på at inddrage de lokale myndigheder m. v. i sagsbehandlingen, der normalt har kompetence i medfør af de nævnte love.

For så vidt angår lovforslagets område skal jeg fremhæve, at den nye lov er mere omfattende end de gældende regler — den omfatter således også brydning af uran, idet der her skønnes at foreligge grunde til sikkerhedsmæssig prøvelse og kontrol. Dette synspunkt har iøvrigt også medført, at lovforslaget som noget nyt udtrykkeligt omfatter transport af nukleart brændsel og radioaktive produkter.

En tilladelse til at anlægge et atomkraft-anlæg vil kun kunne gives til en ansøger, der på forhånd har opnået eneretsbevilling i henhold til el-forsyningsloven — jeg henviser til det af regeringen nu genfremsatte lovforslag herom — og det er således sikret, at de energipolitiske forhold, der henhører under handelsministeren, inddrages i grundlaget for folketingets beslutning om etablering af atomkraftanlæg.

Med dette lovforslag har regeringen ønsket at tilvejebringe klare og betryggende procedureregler for behandlingen af ansøgninger om etablering og drift af disse anlæg, hvor sikkerhedsmæssige og miljømæssige synspunkter naturligvis må indgå med meget stor vægt i beslutningsfasen. Hverken lovens ord eller mine bemærkninger her kan give entydige anvisninger på, hvorledes de enkelte problemer kan eller skal løses — eller for den sags skyld hvilke problemer der skal behandles. Den løbende debat om atomkraftværker her og i udlandet viser, at vægten stadig skifter mellem debattens emner, og at nye momenter ofte med rette inddrages. Så meget turde dog stå fast — og det er regeringens udgangspunkt — at atomkraftværker kun må bygges i Danmark, hvis den dertil knyttede risiko for befolkningen og virkning på miljøet er tilfredsstillende mindre, end hvad der gælder for anden teknologi. Det bør i denne forbindelse erindres, at elværkerne har oplyst, at de kun ønsker at købe kraftværker af en type, der er blevet grundigt sikkerhedsundersøgt og vurderet i udlandet, og for hvilke en betydelig mængde driftserfaringer er tilgængelige. Den sikkerhedsvurdering, som skal udøves af atomenergikommissionen, sundhedsstyrelsen og

disse styrelser uafhængige, rådgivende udvalg, det såkaldte Gomard-udvalg, vil sikre, at de reaktorer, der eventuelt skal bygges her i landet, vil blive underkastet sikkerhedsnormer, som ikke er mindre strenge end dem, der gælder i udlandet.

Ikke mindst anvendelse af atomkraft som energikilde i den danske samfundshusholdning har rejst en række spørgsmål og givet anledning til debat; det vil kun være naturligt, om denne debat på et sagligt grundlag fortsætter både her i tinget og i befolkningen. Jeg minder om, at der med nedsættelsen i efteråret 1974 af energioplysningsudvalget under handelsministeriet er taget initiativ til at få gennemført en bredt anlagt oplysningsvirksomhed med sigte på at orientere om de energipolitiske problemer, det danske samfund står over for, og herunder også de problemer, der knytter sig til el-fremstilling med kernebrændsel.

Det er regeringens ønske, at der på grundlag af de drøftelser, det fremsatte lovforslag vil give anledning til, og i samklang med resultatet af den nævnte oplysningskampagne i befolkningen vil kunne skabes et klart, fælles grundlag for en beslutning om eventuel anvendelse af atomkraft i Danmark.

Med disse bemærkninger tillader jeg mig at anbefale lovforslaget til det høje tings velvillige behandling.

Statsministeren (*Anker Jørgensen*):

Herved tillader jeg mig for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om ændring af lov om økonomisk bistand til et finansieringsinstitut for dagspressen*.

Dagspressens Finansieringsinstitut er oprettet i 1970 af danske dagblade, der dækker ca. 85 pct. af dagspressens papirforbrug, med det formål at yde støtte til produktivitetsforbedringer og dermed bistå dagbladene i deres bestræbelser for at forbedre deres overlevelsessevne på længere sigt. Oprettelsen af et finansieringsinstitut blev foreslået i betænkningen af 1969: „Dagspressen og samfundet“, afgivet af et af regeringen i 1967 nedsat udvalg om dagspressens problemer. Ved loven fra 1970 om økonomisk bistand til finansieringsinstituttet blev statsministeren bemyndiget til at yde garanti på indtil 30 mill. kr. for kautionsforpligtelser, der indgås af instituttet i forbindelse med produktivitsfremmende investeringer i dags-